

17/III - 19 Ljubljana Mac. dom

Spored:

1. **A. Arenskij:** Menestrel.
2. **L. M. Škerjanc:** Chanson violette.
Tri pesmi:
  - a) Beli oblaki.
  - b) Jesenska pesem.
  - c) Pod goro.
3. **M. P. Mussorgskij:** Otroška izba:
  - a) Z njanjo.
  - b) V kotu.
  - c) Večerna molitev.
4. **Cl. Debussy:** Trois Préludes pour piano
  - a) Les collines d'Anacapri.
  - b) La cathédrale engloutie.
  - c) Minstrels.
5. **J. Brahms:** Utešeno hrepenenje.
6. **Cl. Debussy:** Trois Chansons de France.
  - a) Rondel.
  - b) La grotte.
  - c) Rondel.
7. **M. P. Mussorgskij:** Otroška izba:
  - a) S punčko.
  - b) Hrošč.

Pesmi poje **Cirila Medvedova**, spremlja **Lucijan Marija Škerjanc**, pri 5. točki spremlja na violo **Mirko Dežela**.

Menestrel.

(A. Majkov — dr. Škerlj.)

Živel je v Provenci sloveč menestrel,
Visoko pri kralju je mesto zavzel.
— Molčite proklete strune!
Ta kralj pa ni drugim bil kraljem enak:
Bil večnih bogov je potomec junak...
— Molčite proklete strune!
Prekrasno hčer, Berto, ta kralj je imel!
In pevec je gledal le njo ko je pel...
— Molčite proklete strune!
Pri petju njegovem njej dih je zastal,
Skrivnostni je ogenj vso kri ji razplal...
— Molčite proklete strune...
Sam car je zaprosil za njeno roko...
A pevec vs pogledal je divje močno...
— Molčite proklete strune!
Dan znak je bil pevu: Ko začne se ples
za gradom naj skrije v temotni se les.
— Molčite proklete strune!
Ah, komu je v solzah poljubljjal roko,
Čegav ga poljub je povzdignil v nebo...
— Molčite proklete strune!
Zakaj brez slovesa je car odhitel,
Komu se je v grobnici nov križ uspel,
za koga si muke izmišljal je kralj,
in koga tak grozno je mučiti dal?
— Molčite proklete strune! —
Uvenil pomladi je evet — menestrel
Kralj sam je gitaro sežgal v pepel.
— Molčite proklete strune!
Sežgal je gitaro: — a to zdaj ni senj,
Zdaj res neprestano ga muči njen zven.
— Molčite proklete strune!
Zdaj čuje, nevidne mu strune brné
In strašne besede tožeč govore...
— Molčite proklete strune!
Ne je kralj, ne pije, po noči ne spi,
Molči — le kedaj kot brezumen kriči:
„Molčite proklete strune!“

Chanson violette.

(Albert Samain.)

Et ce soir-là
je ne sais, ma douce,
à quoi tu pensais
toute triste;
et voilée en ta pâleur
au bord de l'étang couleur
d'améthyste.

Tes yeux ne me voyaient point;
ils s'étaient enfuis loin,
loin de la terre;
et je sentais malgré toi
que tu marchais près de moi
solitaire.

Le bois était triste aussi
et de feuillage obscur
goutte à goutte
la tristesse de la nuit
dans nos coeurs noyés d'ennui
tombait toute...
(Fragment.)

Violetna pesem.

Kaj si mislila, draga moja, tisti večer, vsa tako
žalostna? Kakor megla nad ametistnim jezerom so bila
bleda Tvoja lica...

Tvoje oči me niso videle več; zbežale so daleč
nekam, daleč od zemlje... Jaz pa sem čutil, da si šla
ob moji strani, vsa samotna, molčeča...

Še gozd je bil tih in otožen in od obsenčenih vej
je padala — kaplja na kapljo — nema nočna žalost
v najini prazni, samotni sreči...

(Prevel P. Karlin.)

Beli oblaki.

(Li-tai-po — P. Karlin.)

Preko zelenih gor, v mrzlo tujino
beli oblaki te spremljajo v sivo daljino...

Preko zelenih gor, preko šumečih rek
bela se pota vijejo, beli oblaki te spremljajo...

Proti večeru se vležejo na jezera mirno gladino;
zjutraj pa zopet s teboj na pot,
v mrzlo, neznano tujino...

Jesenska pesem.

(Li-tai-po — F. Kozak.)

Kak tiho vetrič gre,
kak mirno je polje...
Med velim listjem polnoč daljna vzdise,
Gavrana goni strah med znane hiše.
O kje si zdaj, o kje? Te li še kdaj uzro oči?
Ah, v dan prostran, v to dolgo noč bol mojih želj
ihiti...

Pod goro.

(Li-tai-po — F. Kozak.)

Davno, davno ptički že so odleteli,
v daljo vsi oblaki tih so skopneli.
Jaz le in ta gora še ostala sva,
kakor da nikdar se ne nagledava.

Z njanjo.

(Mussorgskij — F. Kozak.)

O povej mi, njanjuška, daj povej povestico!
Ono veš, o volku; saj jo znaš!
Kak krog hiš ponoči šaril je,
in otroke v gozdu hrustal je, za obed,
kar s koščicami drobnimi.
In kak so ubožci glasno plakali.

Njanjuška, kaj ne, to je le kazen bila vsem,
ki so starišem bili, njanjuška, nepokorni?
Svojim starišem! —
Take volk je snedel, njanjuška?

Ali rajše slušam, če poveš mi o kraljevskem paru,
ki ob morju bival v gradu je kristalnem.
On bil hrom, pa šepal božec je.
Kjer je kleenil, tam goba zrasla je,
A gospa je mela nahod hud; ej, pa kihne —
počila so okna!
Veš kaj, njanjuška, o tem volku pa ni treba več besed
Naj bo v gozdu! Le povej mi rajše to! To smešnico!

V kotu.

O ti porednež! kje klopčič je moj?
Šivank tudi ni, o ti!
Zmedel pentlje si vse
s črnolom pletenje pomazal si.
Fuj, fuj! Grdež! Marš stat tja v kot...
Sramuj se!

„Saj vendar nisem jaz kriv, njanjuška!
Oh tvoj klopčič mi res ni prav nič mar.
Igral pa žnjim se je naš mucek, veš;
tak so igle zdrsnile iz klopčiča.
A Mišenka je pridkan bil; Mišenka ni prav nič kriv.
Le njanja je hudobna, da,
in njanjin nos je grd in sajast ves.
Kak je Miša počesan lepo
Njanji pa postrani avba ždi.
Je brez vzroka Mišo karala,
Po krivem v kot ga postavila.
Zdaj pa tudi on nima več rad
svoje njanjuške. Nič več!“

Večerna molitev.

Ljubi Bog, ti varuj očka in majko!
Blagoslovi, čuvaj ju!
Ljubi Bog, ti varuj brata Vasinko in brata Mišenko.
Ljubi Bog, ti varuj babico mi preljubo!
Oh prosim te naj živi še dolgo let,
Ker tako dobra je; in tako stara že — ljubi Bog!
Ljubi Bog, čuvaj še teto Katjo, teto Natašo,
teto Mašo, teto Parašo, teto Ljubo, Varjo in Sašo —
o vse te, ljubi Bog, ti varuj in čuvaj!
In Filjo in Vanjo in Mitjo in Petjo in Dašo,

Pašo, Sonjo, Dunjuško. —
Njanja, ti njanja! Je-li še kaj?
„No veš ti, nepazljivček mali!
Pač stokrat že si čul to:
Ljubi Bog varuj še mene zla in nesreč.“
Ljubi Bog, varuj še mene zla in nesreč!
Prav, njanjuška?

Utešeno hrepenenje.

(F. Rückert — P. Karlin.)

Večerna zarja gozde tihe
Skrivnostno pozlatila je!
In pesem ptičkov med vetra vzdihne
lahno se oglasila je...
Kaj veter nam poje in ptičice?
Prečudne, prekrasne pesmi, uspavanke!
Ve tihe želje, neutješljive,
Kdaj umirite mi sree,
Ti solnčno, mlado hrepenenje,
ne moreš zapustiti me?
Uspava naj pesem večerna vas,
pojoči vetrovi sred polja in ptičkov glas?
Če bi moj duh ne blodil v dalje
tja onstran domovine sanj,
če bi se z zvezdami ne meril
moj pogled tih predno vstane dan,
uspavali ptički in vetri bi
na veke življenje, in sanje mi...

Rondel.

(Charles Due d'Orléans.)

Le temps a laissé son manteau
de vent, de froidure et de pluye
et s'est vestu de broderie
de soleil, riant, cler et beau.
Il n'y a beste ne oiseau
qui en son jargon ne chante ou crye.
Le temps a laissé son manteau.
Rivière, fontaine et ruisseau
portent en livrée jolie
gouttes d'argent d'orfaverie.
Chascun s'abille de nouveau.
Le temps a laissé son manteau.

Rondel.

Čas je slekel svojo haljo, stkano z vetra, mraza
in dežja, in oblekel novo, krasno, vezeno iz solnega
zlatega...

Vse zverine in vsi ptiči vsak po svoje besediči:
Čas je slekel svojo haljo...

Reka, potok in studenec, v svetli nosijo livreji,
kapljice srebrno-zlate. Vsak se je novó oblekel, čas
je svojo haljo slekel...

(Prevel P. Karlin.)

La grotte.

(Tristan l'Hermitte.)

Après de cette grotte sombre
où l'on respire un air si doux
l'onde lutte avec les cailloux
et la lumière avecque l'ombre.

Ces flots, lassés de l'exercice
qu'ils ont fait dessus ce gravier,
se reposent dans ce vivier
où mourût autrefois Narcisse...

L'ombre de cette fleur vermeille
et celle de ces jones pendants
paraissent estre là dedans
les songes de l'eau qui sommeille...

Jama.

Za to temno, skrito jama, tam kjer zrak tak
sladko vonja, val se kosa s kamenčki in svetloba s
plašno senco.

Vali, trudni od poti, po tem drobnem belem pesku,
v jezero gredo počivat, tam kjer je Narcis umrl...

Sence tega cvéta in visečih, lahnih trsov se mi
zde kot tihe sanje speče vode...

(Prevel P. Karlin.)

Rondel.

(Charles Duc d'Orléans.)

Pour ce que Plaisance est morte
ce may suis vestu de noir;
c'est grand pitié de véoir
mon coeur qui s'en desconforte.

Je m'abille de la sorte
que doy pour faire devoir;
pour ce que Plaisance est morte
ce may suis vestu de noir.

Le temps ces nouvelles porte
qui ne veut déduir avoir;
mais par force du plouvoir
fait des champs clore la porte...
Pour ce que Plaisance est morte.

Rondel.

V maju sem v žalni obleki, ker je Veselje umrlo,
ker je skrivnostno otožje moje sreč potrlo...

Črno obleko bom nosil, kaj drugega storil bi neki,
ker je Veselje umrlo v maju sem v žalni obleki.

Pod vtisi teh tožnih novic, še vreme ne mara
zabave: Z neprestanim dežjem nam pot je na polja
zaprlo, ker je Veselje umrlo... (Prevel P. Karlin.)

S punčko.

(M. P. Mussorgskij — F. Kozak.)

Tjapa, aj — jaj! Tjapa spančkaj, aj!
Očka ziblje tihi sen... Tjapa, kaj še bdiš?
Tjapa spančkaj, aj! Če ne slušaš,
pride volk po te, pa te vzame v gozd.
Tjapa spančkaj, aj! Tiho da povem ti,
kaj to noč zasanjaš:

O vrtu bajnem, kjer po drevju zlatem,
mesto rdečih jabolk, rastejo kolači,
sladki kakor med. — Sežeš, pa imaš jih.
Aj — jaj, spančkaj, zdaj: aj — jaj, Tjapa.

Hrošč.

Njanja, njanjuška! Joj, joj, strašno, ljuba njanjuška!

Ko igral sem se pri vrtni lopí,
tam pod brezami, veš — zidal hišo
iz lesa zrežljanega, ki ga je mamica še
sama zame obelila.

Že je kočica gotova, s streho veš, res čisto prava hiša.

Kar! — Je tja na sleme se vsedel hrošč!

Črn, velik, debel strašen zares!

Striže z brki, striže, gleda me
o saj me grše že ni mogel. Ves sem trepetal!

Kar zamrmra, glasno —

dvigne krila pa kar naravnost vame puhne.

Udari me na čelo tu glej na čelo.

A jaz počepnem, njanjuška
miže — in komaj sem še dihal.

Ko pa poškilim tja, prav malo veš,
pomisli! Kaj praviš njanjuška!

Tiho hrošč leži na hrbtu, pa v nebo moli nožice
in ni več jezen.

Z brki dolgimi ne striže,
ne godrnja več,

rahlo krilea le drhte... Je-li mrtev?

Se je le potuhnil? Kaj neki je ž njim?

Kaj misliš, njanja? Pa kaj mu je le?

Udaril me je — pa sam je padel!

Kaj neki je ž njim — s tem hroščkom? —

